

dum, & priusquam communicet, recordatur alicuius peccati, nondum confessus, & ne aliis sit scandalo, aut impedimento, & quia non habet copiam confessoris, communicat proponens id statim à communione confiteri: nam etsi secundum rigorem iuris antiqui, si propositum illud confitendi non peruenit ad votum, posset absque peccato confessionem deferre: tamen hodie per Conc. Trid. sess. 13. cap. 7. quatenus præcipit, ut qui non habens copiam Confessarii sacrum fecerit absque præuia confessione, quam citissime possit, postea confiteatur, videtur quòd si Concilium interrogatum fuisset de laicis, idem de illis definiisset, iuxta glo. sing. in l. tale pactum. §. si. ff. de pact.

2. Nauar. cap. 2. nu. 9. Quod si secus esset de eo, qui semel in anno confessus, oblitus fuerit alicuius peccati mortalis, sine culpa sita in confessione. Nam non tenetur habita memoria illius peccati statim confiteri, sed suo tempore, & hoc est contra aliquos asserentes, statim teneri ad confitendum, & quòd nec possit expectare futuram Quadragesimam; quia exponeret se periculo obliuiscendi;

3. denuo: sed hoc nihil est; quia si obliuisci peccatum mortale, non est peccatum mortale, unde iste non se exponit periculo peccati mortalis, nec tenetur laborare, ne obliuiscatur, alioquin secundum Syluest. semper tenetur deferre instrumenta scribenda peccata, quod est solidum dicere. Sed sufficit, quòd veli recordari, & quòd proponat confiteri, quando alia vice tenebitur. Syluest. in ver. confessio. 1. q. 2. in fi. Sotus, dist. 18. q. 1. artic. 4. 6. conclud. versi. ex his.

4. Secundus casus est de eo, qui si omisit confessionem toto vno anno contra præceptum Ecclesiæ; nam tenetur confiteri, & sic supplere omisam confessionem transacto anno, quamprimum commodè potest, & non expectare ad finem alterius anni: & ratio est, quia annus ab Ecclesia præfixus fuit, non ad finiendam obligationem, quemadmodum dicitur præfixus ab Ecclesia in ie-

iuniis, vel singulis diebus ad recitandas horas Canonicas: nam qui non ieiunauit in Quadragesima, vel singulis diebus non recitauit horas Canonicas, non tenetur iterum ieiunare, vel recitare: & ratio est, quia illa ieiunia, & horas Ecclesia præcepit tanquam onus illis diebus annexum, sed tempus ab Ecclesia confitendi non tam ad finiendam obligationem, quam ad dilatandam præfixum fuit: unde non finitur per lapsum ipsius; veluti qui debitor est pecuniæ præfixo tempore Paschatis, illo tempore elapso nihilominus manet debitor, quousque persoluat. Sic qui non potest comparere certa die præfixa, tenetur nihilominus, quàm citius post illam comparere, l. Celsus, ff. de arbit. Præterea præceptum confessionis sic est affirmatiuum, ut tamen negationem excludat. Est enim præcepti illius finis, ut vltra annum nemo in inimicitia Dei permaneat; quare qui per annum remedium confessionis non adhibet, semper manet obligatus reus, quousque legem impleat. Concluditur ergo quòd qui neque in Quadragesima, neque illo anno confessus est, semper manet omissionis reus: non quòd quotidie nouum peccatum committat, sed quòd semper peccat in primo, quousque confiteatur. Imo si si adiuncta esset excommunicationis censura, citra dubium homo ille negligens nec potest ab excommunicatione donec confiteatur absolui. & ita vniuersalis habet Ecclesiæ usus. Sot. in 4. sentent. dist. 18. q. 1. art. 4. circa finem. Nauar. capit. 21. num. 45. Fr. Bar. Theolo. à Medina, lib. de instruct. Confessarii, in declaratione tertii præcepti Ecclesiæ. Franc. à Victor. q. 147.

6. Tertius casus est in articulo mortis: nam tenetur iure diuino ad mortaliū confessionem in tali articulo, hæc est cōmunis omnium Theologorum sententia in dist. 17. q. 3. art. 1. q. 4. vbi D. Thom. Sylu. in ver. confessio. 1. q. 2. optimus text. in e. cum infirmas, extra de penit. & remiss. vbi præcipit medicis, ut vocati ab infirmis efficaciter faciant, ut prius aduo-